

wõttis siis Karl Weidner nõuaks, tööd ja walit-
sust oma wäsinud õlade pealt nooremate õlade
peale laduda. Seda tegi tema aga targu ja ette-
waatlikult, ja kui tema ka majapidamist Emili
kätte andis, siis pidas tema ikka poega niipalju
oma käe all, et see mida tarwitas tema oma oli ja
et temal ei kulunud poja laua raasutestega leppida.

Kui wanal mehel enam tarwis ei läinud wara
ja hilja tallitada, siis langes tema nähtawalt
koffu, nagu wana riietapuu, mida enam ei liigu-
tata ja milles kõik tolmub ja roostetab. Kuida
tolm ja rooste rauda sööwad, nenda sööb tööta
elu rammu. — Wanale tuliwad kord korralt mõt-
ted surma peale. Tema oli elust tüdinenu. —
Selle kõrwa tuliwad Ernsti üle ikka pahemad ja
pahemad sõnumid. Tema oli nii kaugele lange-
nud, et kerjamisele weel aga üks samm puudus;
omast naesest oli tema juba ammu lahkunud. „See
on nael minu furnufirstu külges,“ ütles Karl
Weidner paha filmaga. Pärandus, mida Ernst
kord oodata wõis, oli juba ammu wälja wõetud
ja pillatud, nüüd seisis Emil selle wasta, et wend
weel midagi saaks. „See on raha sõnniku peale
wiskama, isa,“ ütles tema, kui Ernst midagi päris.
Aga temal ei olnudki waja selle wasta seista. Oli
isa pea kõwa, siis oli tema käsi weel kõwem, kui
tema seda kord nõuaks wõttis.

Mis aga ka aastate jookkus Weidneride maja-
des juhtus, — kas peeti pulmi ehk sündis üks
laps, ehk kas kanti kedagi kitsas kiristus wälja
firitu-aida, — see ei muutnud wendade wahel
midagi. Mis oli Karli sellega tegemist, kui Edu-
ardi majasse rööm astus, mis puutus see Eduardi
kälge, kui Karli läwel mure aset wõttis? — Lap-
sed siinpool ja sealpool ei olnud iialgi üksteisega
tegemist teinud.

Seal langes raske haigus Karli peale ja firu-
tas teda süngi, ja wana mees tundis, et tema
sealt iialgi enam ei saa üles tõusma, et tema
ennast pidi lahutamise wasta walmistama. — Siiski
sai tema weel kord wihaseks, kui Emil rääkis, et
Ernst tulnud olla, enam kerjaja kui korralise mehe
sarnane, ja isaga wägise kofku saada tahta.

„Mina ei taha teda näha!“ hüüdis wana, —
„tema ei pia minu surma raskemaks tegema, teda
ei lihuta armastus, waid ahnus, — mitte ühtigi
ei pia tema saama, tema pärandus on juba ammu
pillatud.“

Waljumast weel kui isa rääkinud, kuulutas Emil
ukse taga seiswa kerjaja-sarnatse perepojale seda
otsust, ja needes läks see ära, kes juba nii süga-
wast langenud oli, et temal kui põllu-kodaniku
pojalt häbi ei olnud, ennast kalfsudes omas isa-
linnas näidata.